

LIFETIME MAGAZINE

NO20

intro

WWW.INTRO.BG

ЯНУАРИ 2006 4,95 ЛВ.

ВИЗИЯ НОВА 2006

ЕЛЕН ФОН УНВЕРТ, МАРКО МОРОЗИНИ,
РОЖО, ТИЛО ШУЛЦ, КРАСИМИР ТЕРЗИЕВ,
ХЕДЪР БЕНЕТ, ГЕРД МЬОРШ

НАЗАД КЪМ FAKE

ПРОЕКТЪТ "КРИТИКА НА ЧИСТИЯ ОБРАЗ - МЕЖДУ МЕНТЕТО И ЦИТАТА"
07.10 - 08.11, ПЛОВДИВ

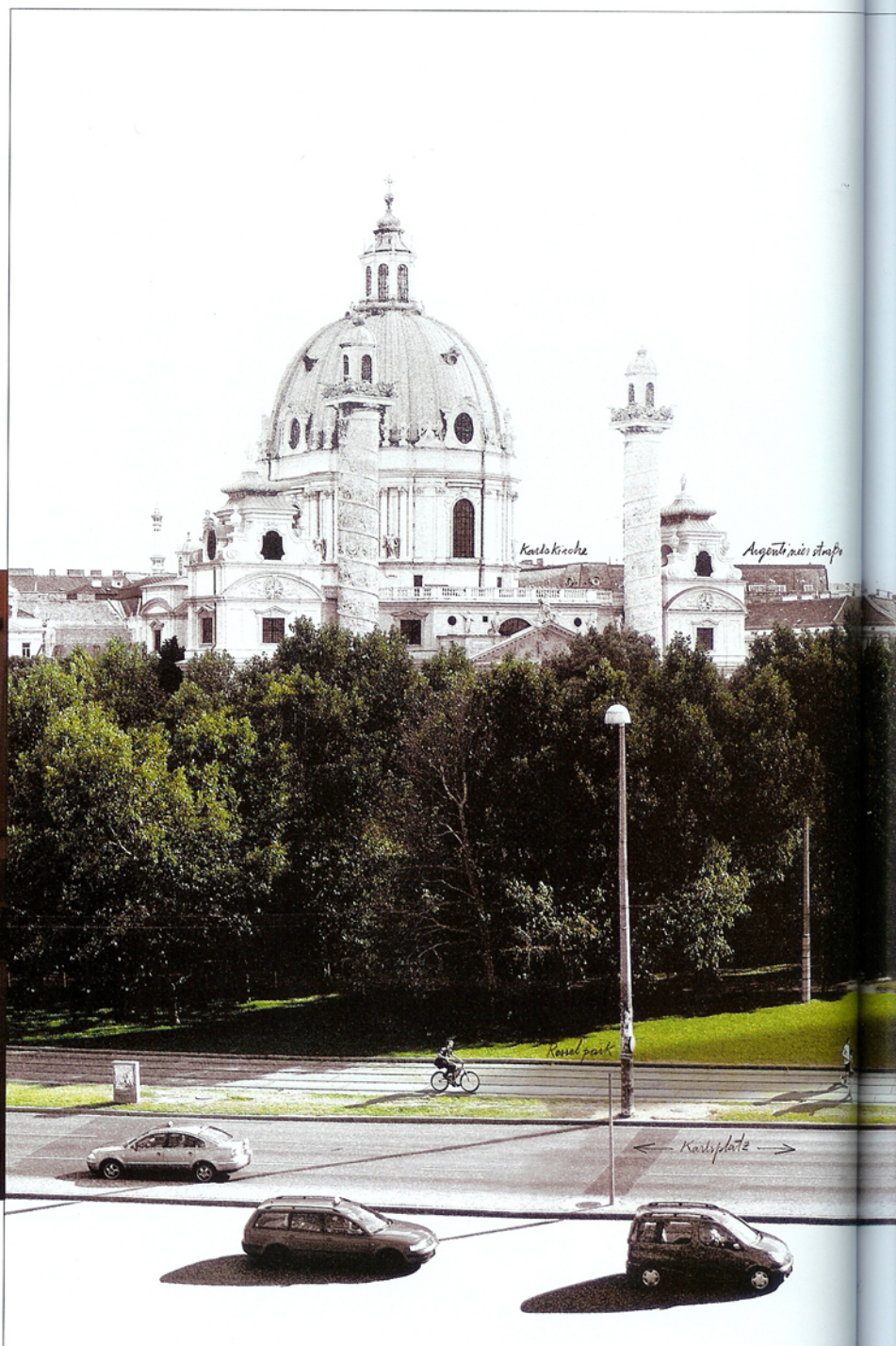
ТЕКСТ ВАНЯ ВЪЛКОВА ФОТОГРАФИЯ ВАНЯ ВЪЛКОВА, МИРА ПАДЕВСКА, ЛИЧЕН АРХИВ ДИМИТРИНА СЕВОВА

Р **Проектът**
Критика на чистия образ - между ментето и цитата, или просто fake, от 08 ноември ще е в историята на успешните минали събития на сдружение "Изкуство днес" в сътрудничество с code flow - www.code-flow.net, Цюрих. Ако не си отишъл до Пловдив миналия месец, за да разбереш за какво става дума, минни през уеб сайта www.arttoday.org или <http://fake.arttoday.org>

Това събитие събра 30 международни художници и колективи, работещи в полетата на "ниските и високите техники в съвременното медийно изкуство". Проектът освен изложба в пространството на баня "Старинна" включваше лекционни панели, теоретичен симпозиум, серия перформънси и редица намеси в публичното пространство. Прожекции по главната пешеходна улица на града, прожекции на електронните рекламни панели на Централна гара Пловдив, билбордовете на Небуду груп като произведение на изкус-

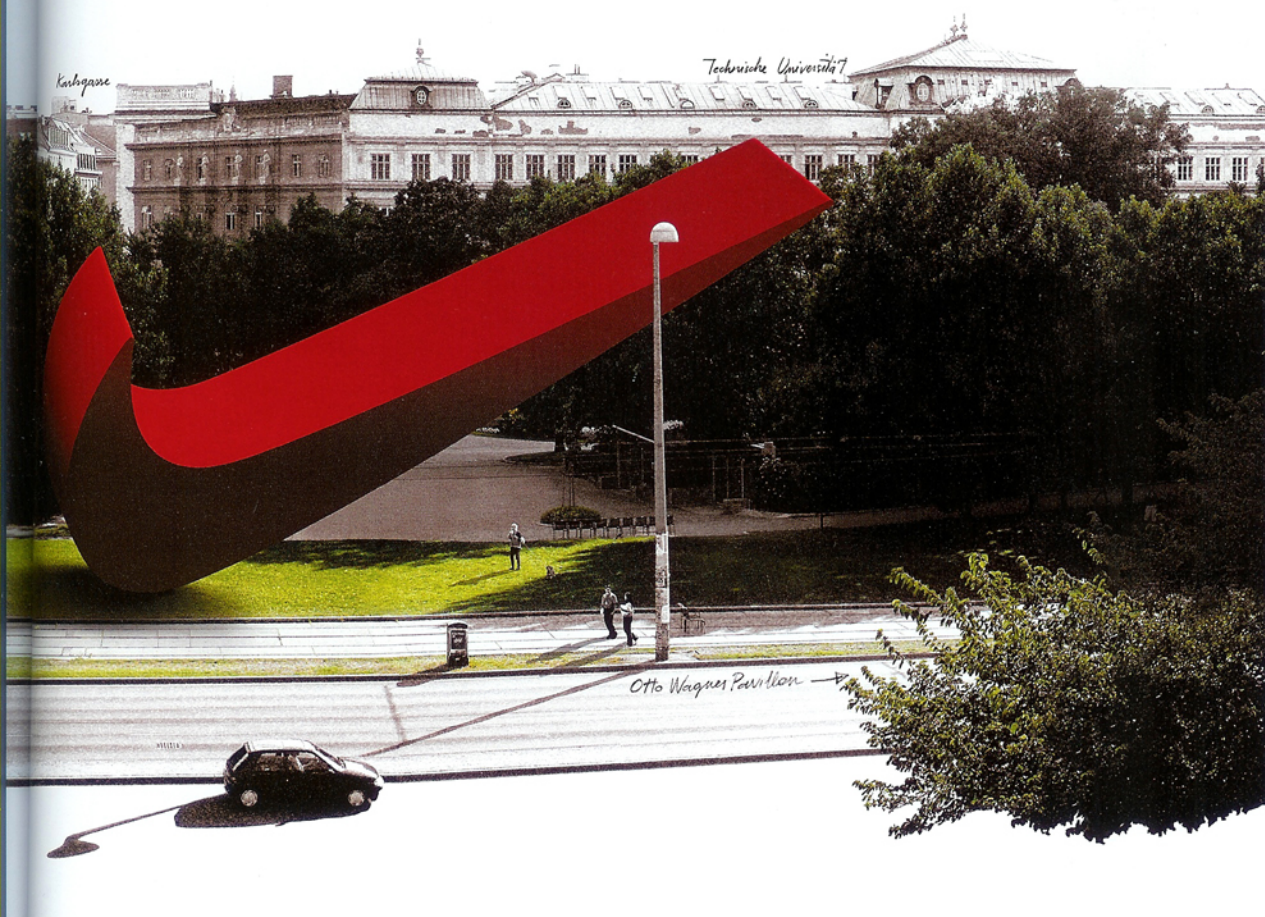

твото, симулиращи и използващи комуникативния език на рекламата. Цялата тази визуална инвазия коренно промени града и фрагментира неговия публичен живот. fake работеше и задаваше своите въпроси и инфектираще с различни евро вируси. Ние, от тази страна на границата с ЕС, се опитваме да приличаме на онези от другата страна на ЕС. Успяваме ли? Глобализираме ли се - явно да; консумираме ли все повече и повече - явно да; имитираме ли все повече и повече - явно да. Търсим ли в изкуството отговори извън динамиката на ежедневната ситуация? Къде търсим и намираме него, изкуството? Разпознаваме ли неговия език? То се маскира като политика, социология, бизнес, реклама, религия.

Изложбата

Първото, което ме посрещна в изложбеното пространство на баня "Старинна", бе едно голямо плюшено мече костюм, обсипано със звездите на европейското знаме. Едновременно препратка към американската поп икона Мики Маус или голямата руска мечка, но "Произведено в ЕС". Това е и заглавието на микс медия инсталацията и пърформънс на Емил Миразчиев. Кой както си желае да анализира и разбира намека за неоориентираната политическа ситуация в БГ. За мен този проект е една пряка закачка с нашия болестотворен обществен въпрос за членството ни в ЕС, което си е просто обществена симулация на желание. Една българска фалшива увереност за промяна, имитация на икономика, имитация на политика. Наивна увереност, че Европейският съюз ще ни обслужи любезно и бързо както това плюшено мече, имитиращо ролята на барман зад импровизиран бар. Предполагам е паднало голямо забавление на откриването с този барман. След като барът вече не работеше и не обслужваше никого, аз тръгнах, с различна степен на внимание, да оглеждам, разглеждам и слушам почти всички от госта сериозните проекти, видеофилми, видео пърформънси, инсталации, фотографии в другите пространства на банята. Тези проекти са плод на дългогодишно

NIKE MONUMENT / PROJECT FOR NIKEPLATZ (FORMERLY KARLSPLATZ) / VIENNA, AUSTRIA 2003

и задълбочено изследване и социален арт активизъм. Едно много сериозно отношение към ролята и функцията на съвременния артист, покриващ все по-голяма социална територия на изследовател, анализатор, провокатор и пропагандатор. Имената са много: скандалните корпоративни активисти и медийни художници Etoy <http://etoy.com> с проектите etoy.ZAI и etoy. HAEFLINGER; групата от Цюрих Sexismus Productions с видео перформънси, публични акции и обекти от периода 1990 - 2002; нетарт легендата 0100101110101101.ORG с дигитални отпечатъци от публичната си интервенция Nike Ground - <http://0100101110101101.org/home/nikeground/index.html>, <http://www.nikeground.com/> - в градското пространство на Карлсплац, Виена; Флориан Агали и Ери Дака с публичния проект Tirana-Prishtina 385 km. Escaping the Matrix (Тирана - Прищина 385 км. Измъкване от матрицата); The Center of Attention - <http://www.thecentreofattention.org/> с 3 видео компилации и Списание #2; Monochrom & Georg Paul Thomann - www.monochrom.at; Урсула Биман със синхронизирана видео инсталация на два екрана, Contained Mobility - <http://www.geobodies.org/art/artprojects/Mobility.html>; Тим Чулаф с видеофилма Eat Police, Eat ID; Вера Хумилова и нейните фенове и Ги-Ернест Дебор и неговите фенове с видео и не искам да пропусна видеото KR WR (представителната гвардия на полската армия) на Артур Жмиевски. Естествено участниците са доста повече и нашенци, и западнци, но аз се спирам на тези.

Кой е кураторът?

Идеята, текстът и кураторската работа са дело на Димитрина Севова - куратор и художник, завършила Художествената академия в София. Вече три години тя живее и работи в Цюрих, Швейцария. От 1998 Димитрина е в основата на сдружение "Изкуство днес" и в основата на големия бг проект в периода 1999 - 2001 CFRONT (ФРОНТ ЗА КОМУНИКАЦИЯ) <http://www.cfront.org/>

Свързах се с нея и ѝ зададох въпроса:

Смяташ ли, че художникът, теоретикът на изкуството трябва и е в състояние да поеме отговорността за посочването, назоваването на социалното менте?

ДА! Разбира се, това е много важно, художникът и теоретикът на изкуството да може да поеме отговорността на това ниво. Но искам да наблегна, че това разбиране отразява моята лична позиция. Гледна точка, за която, разбира се, разполагам с адекватните аргументи в една дискусия. Аргументите, които свързвам или извличам от един специфичен подход, исторически свързан с определена традиция в теоретичното познание и мислене. От тази гледна точка това е естествено и задължително изискване в работата на интелектуалеца и автора - независимо от типа изкуство или наука, която прави. В историята на изкуството винаги е имало представители и на едните, и на другите, и на тези, които черпят от презрения дискурс на "Изкуство за самото изкуство", и на другите, които са се обвързвали с една по-сложна диалектика, анализ и отговорност. Ще дам един по-разбираем исторически пример за това: и Моне, и Мане, освен че са живели по едно и също време, са обичали да рисуват пикници. Тогава е било много фешън да се наконтиш с най-новите си грехи и да излезеш сред природата, за да похапнеш нещо леко с приятели. Нещо като сега да се въргаляш облечен от горе до долу с колекцията на сезона на Miss Sixty или Diesel на полянката пред Панчаревското езеро, така че хем да релаксираш сред природата, хем да те видят всички. Мане се инспирира от темата и рисува прословутата скандална "Закуска на тревата", за да посочи, да назове социалното менте на тогавашното общество и пълното разложение на нравите в пуританска Франция. Централният художествен проблем, който той си поставя, е от политическо и морално естество, но това не му пречи да е съвсем актуален и в изразните средства. Докато съвременникът му Моне се интересува от проблема в каква посока да организира мазките на боята, така че да предаде светлината или да запази свежестта на цвета и всякакви там въпроси, отнасящи се до колорита и релефа. Така този сюжет е добре дошъл и в неговото творчество - има слънце, но има дървета, така че по полянките има игриви слънчеви зайчета, красиви жени, луксозни тъкани, рефлексии и отблясъци - въпреки че тези аргументи на мен ми звучат твърде повърхностно и Моне си е един як старец и голям майстор...

